

Font de les Paitides I

Una vegada, temps era temps, al Mas de can Blanc, prop d'Arbúcies aquí al Montseny a l'altre banda de la muntanya hi vivia un pagès que governava amb intel·ligència terres, boscos i ramats.

Li agradava passejar i feia, moltes vegades, caminades pels camins i corriols del Montseny i era un gran coneixedor de tot el que allí hi passava. Com que era un home molt caminador, sovint se li feia de nit fora de casa sense adonar-se gaire compte del temps.

Un dia fent una d'aquestes passejades de l'hora baixa, succeí que aquest pagès va arribar a la vora d'un gorg al bell mig del Montseny quan era ja la mitjanit d'una nit de lluna plena claríssima. Va sentir uns sorolls d'aigua, poc a poc i amb molt de cura es va apropar fins a la vora del gorg.

Quina va ser la seva agradable sorpresa quan va intuir, mig submergida a l'aigua del gorg, la figura meravellosa d'una dona que, lenta i abstreta, es pentinava la cabellera, rossa com l'or, amb una pinta fulgurant. Ell no havia vist mai una perfecció com aquella, ni tampoc va trobar paraules per a explicar-la. Cap home no hauria pogut resistir tal torbadora bellesa.

Suaument, la dona, amb els braços ben alçats, es passava la pinta mentre, baixet, anava cantant no sé quina melodia.

I els ulls!!!: verdíssims, tendres i manyacs.

De sobte, la dona va donar-se de la seva presència i va mirar-lo encuriosida de dalt a baix i, ... en aquell mateix instant ell va comprendre que ja l'estimava com mai no havia estimat ningú i que el seu destí restava al costat d'ella, sense remei.

Encuriosit, va preguntar-li com es deia, però la dona, sense deixar de mirar-lo, no contestà. I diu la llegenda que, durant una bona estona el pagès li anava fent preguntes i ella sols l'observava sense dir ni un mot, però que, al final, va arribar un moment en què, tímida i calmosa, explicà que era donzella de riu, no pas mortal, però tampoc immortal i que obeïa una llei de vida i costums ben diferents dels humans.

L'home, presoner del lloc i de l'hora li demanà amb insistència, que volgués ser la seva esposa i li oferí compartir la casa, la terra i la riquesa que ell tenia per tota la contrada, com a penyora de la seva voluntat.

Ella, però, sentia angoixa de deixar la protecció de l'indret on havia estat engendrada i d'endinsar-se en una nova vida que desconeixia del tot.

No obstant s'adonà que l'home que tenia al davant li agradava molt, de manera que va decidir casar-se amb ell amb la única condició que fou jurada allí mateix: que mai de mai, en cap circumstància ni per cap raó, ell no li recordaria, ni en públic ni en privat, l'origen i la condició de dona d'aigua ni tampoc no en faria burla amb paraules ni expressions que la delatessin.

I fou d'aquesta manera que la dona d'aigua va arribar a ser la senyora d'aquell pagès, legítima i amant esposa, assenyada consellera, disposta i respectada. Junt amb el seu marit van viure un moment de molta prosperitat.

També s'explica com a cosa certa que del matrimoni naixeren dos fills, un nen i una nena, els quals guardaven gran semblança amb la seva mare i que anaven creixent fermes i espigats enmig de tot aquell benestar. Passaren els anys plens de joia i benestar.

Font de les Paitides II

Però un mal dia varen sentir les campanes del poble que avisaven de perill. Pel fum que es podia veure semblava que s'acostava un gran incendi cap el poble i també s'escoltaven veus dels vilatans demanant ajut per tal de poder lluitar contra el foc, la dona d'aigua també hi va anar encara que el seu marit li recomanés que no hi anés doncs era molt perillós, però ella li va dir que com era foc, ella podia ser de gran ajut... discussions vàries, que si les dones no hi van, i ella recordant-li que com es tractava de foc ella podia ser de gran utilitat

- ... és foc!!!
- No em facis passar vergonya... seràs l'única dona li va dir ell

Ell en mig de la discussió li etzibà:

- Que has de saber tú.. que només ets una dona d'aigua!!!

Ho acabava de fer i ja se'n penedia; però qui pot fer tornar enrera una paraula que no ha volgut dir?

El mal ja era fet. La dona d'aigua, en sentir els mots prohibits, fugí ràpidament cap als fondals del gorg d'on havia sortit, sense que ningú pogués aturar-la.

Corria i corria, pujava i baixava fins que va desaparèixer. Va recórrer tots els camins i corriols del Montseny, però no la va trobar... Ell decaigut, i sense esma, se n'anà cap a casa, trist i desolat.

També expliquen que la tristesa es va apoderar del pagès i es va convertir en un pobre home, va deixar de treballar la terra, va perdre les ganades de cuidar el bestiar.. sense ganades de res. La casa, abans ben cuidada i amb molta riquesa ara restava descuidada i plena de deutes.

Només una cosa molt curiosa semblava que funcionava, cada matí quan es despertava trobava els seus fills desperts, amb la cara neta, pentinats i preparats per a un nou dia. I ell els hi demanava com era que sent encara tan petits estaven ja tan nets i polits i vestits... Ells contestaven tot somrient...

- És la mama!!! Ve cada matí, ens desperta, ens renta, ens vesteix i ens pentina... és la mama!!!

Ella cada matí intentava despertar-se ben aviat per a poder veure-la i demanar-li perdó... Impossible, una passió de son no el deixava mai despertar-se. Intentava cada nit passar-la sense dormir. Però de matinada ... impossible... una passió de son el deixava ben adormit.

Un dia passant la mà pels cabells dels seus fills, va trobar que tenien tot de perles enganxades.

- I aquestes perles?... d'on surten?
- És la mama, la mama ve, ens desperta, ens renta, ens vesteix i ens pentina... i mentre ens pentina plora... i les llàgrimes se'ns queden aquí enganxades.

Aquelles perles van ajudar-lo a pagar els deutes, tornar a comprar les eines, comprar més bestiar, més llavors i tornar a cultivar la terra.

Aquell home mai va ser del tot feliç. Mai va poder veure la seva dona per demanar-li perdó... però hi havia una cosa que li permetia estar tranquil ...

Estava segur que als seus fills mai els faltaria de res doncs la seva mare sempre estaria a prop d'ells i els cuidaria!!!!

